

RITUAL INICIÀTIC

Ester Bravo

L'amor és, abstrau,
trenca, arrecera,
obre forrellats i fecunda
amb rialles i plors.
Espolsa les tenebres i
condemna a una llum encegadora...
i així torna la tenebra.

Camino, experta en dreceres
impossibles,
i no tinc fred sinó dels meus...

Un moviment,
migdiada calenta,
el pensament calat d'un tacte salvatge,
és l'hora d'apaivagar neguits
entre bancals d'aire fresc i airejat.
Pedres en la mirada,
tantes passes són la llança de punta
roent
clavada a l'epicentre de la meva espatlla.
Dolor antic, de pes,
de cadenes ajustades als turmells
sagnants,
a la follia esmaperduda de quan no
existeixo.

Sol, quietud,
una sola rosella tinta de roig tot un
trajecte.
Ella doma l'instint del què sóc.

L'au aixeca el seu vol solemne
i de les seves ales en regalima el fluxe de
la vida.
El viatge acaba en un canal sec,
en un mar de dubtes,
en un toll fangós.
O en la pluja que tot ho omple.
Jo sóc la bassa impacient,
que espera la dansa, fràgil i violenta,
de tants núvols negres arrengrerats
des de fa mil anys...

Tempesta sóc. Quietud desperto.
Les brides del meu destí...jo les estrebo.
Honro a tots els que aquí m'han portat,
d'ells en bec el got d'aigua i el verí.

Continua Faust, jo acabo aquí...

Fa moltes llunes
les nostres passes
es van tornar a retrobar

Cada un de nosaltres
creia que venia
d'un temps i espai diferent

Rèiem i ploràvem
plens d'emocions
que no sabíem d'on venien

Vàrem dansar,
cantar i pintar
invocant als nostres ancestres

Poc a poc la boira
es va anant aclarint
i a estones enfosquint

Jo hi sóc
Tu hi ets
Tots hi som

D'aquí dos llunes
tindrem respostes
tindrem preguntes

Serem un sol cos
Palpitant de vida
Palpitant de mort

Les nostres danses
compartiran l'espai sagrat
dins de les pintures

Cada un de nosaltres
està preparat
per saltar al buit

Nu vaig néixer
nu moriré
nu renaixeré

Faust Espejel